

”Tro er at være til stede, høre, når nogen har kaldt”

AF
HENRIK BUNDGAARD
NIELSEN
generalsekretær i Kirkefondet

En ny sæson i landets sognegårde, kirkecentre og konfirmandstuer er ved at blive skudt i gang med masser af tilbud om foredrag, sangaftener, hæklekubber, cafe-eftermiddage, sorggrupper og meget andet. Også hvis man har et særligt fokus på at ville tilegne sig mere viden om kristendommen, så vrimler det med kursusforløb m.m., som tilbyder forskellige former for ”teologi for lægfolk”. Masser af indsigtfulde oplæg og foredrag, hvor der er rig mulighed for at blive klog på, hvad kristendom er bredt forstået, og hvor man kan lære om vores bekendelsesgrundlag, kirkehistorien, etiske overvejelser, de bibelske skrifter og meget mere. Alt dette er godt, og det er vigtigt. Men som flere artikler i dette nummer af ”Kirken i dag” påpeger, så er det vigtigt at nå frem til en åben, ærlig og sårbar samtale om troen, og om hvad den kristne tro kan betyde for mig i mit liv.

Den sårbare dialog

Vi kan som kirke og som frivillige eller ansatte, der har til opgave at formidle den kristne tro, ikke længere nøjes med at stå frem og docere, diktere eller postulere vores tro og dens fortræffeligheder. Det er ikke nok at levere en enetale om, at det vi kommer med er Sandheden. I stedet må vi sårbart i dialog med vort medmenneske dele, hvad vi hver især tror på, og hvad kristendommen betyder i vort liv. Dette kan ske, når vi tør tale sammen om eksistens, liv, død, tro, håb og kærlighed. For kristentro handler om liv – om menneskeliv i verden – om længsel, tak og glæde. Arresthuspræst Lena Bentsen skriver i sin artikel, at samtalen om tro er, at vi ”vover os ind bag blufærdighedens tunge gardiner, lytter til hjertebloodets brusen, og får lov til at se glimt af den klippe, den andens eksistens hviler på eller længes efter at hvile på, også når det ligner spredte, ynkelige bunker af sand”.

Samtale-facilitator

For at det skal lykkes med disse momenter af at dele tro og menneskelivets vilkår og spørgsmål med hinanden og finde ud af, hvad den kristne tro har at bidrage med ind i det, så betyder det bl.a. – som provst Kirsten Jørgensen påpeger i sin artikel om ”Den herredømmefri samtale” – at den som har ”ansvar for” samtalen (ofte en præst) skal være ”mere facilitator end forkynder og underviser”. Selvfølgelig er der brug for præstens forkyndelse (i gudstjenesten) og undervisning (f.eks. i relation til konfirmander), men det er også vigtigt, at præsten i mange sammenhænge træder lidt til-

bage og bliver rammesætter eller det enzym, som er med til at igangsætte og vedligeholde en levende samtale om tro. (I parentes bemærket kan vi så spørge i hvor høj grad fremtidens præster uddannes til også at være facilitator for den gode samtale om tro?)

Troen er en gave, men den er også et sprog, der skal læres

Det er ikke kun præsterne, der har til opgave at skabe tid og rum for samtalen om tro. Det har vi alle et ansvar for. Og helt specielt er det, at enhver, som har været forældre eller fadder ved en dåb, i den efterfølgende faddertiltale får til opgave at ”tilse at barnet vokser op i den kristne tro” eller at ”drage omsorg for, at det oplæres i den kristne tro.” Jeg faldt i den forbindelse over, at sognepræst Hanne Jul Jakobsen på kristendom.dk i 2017 lancerede en miniguide til, hvordan forældre kan oplære deres barn i den kristne tro. Helt overordnet, så er ”troen en gave, men den er også et sprog, der skal læres”. Derfor foreslår hun enkle ritualer med en fast aftensang og Fadervor, fortællinger fra det store udvalg af børnebibler, jævnlig deltagelse i gudstjenester sammen med barnet og at lære barnet selv at formulere bønner. Det er vigtigt at få troens sprog med tidligt i livet – samtidig med, at troen hele livet igennem skal gøres, høres, formuleres, samtales om, vises og leves. •

Foto: Shutterstock